

PEDRO ABELARDO

Irea Rodríguez Losada

1ºBACH A

Almudena López Alves

Introdución

Pedro Abelardo (1079-1142) nacido na antiga Bretaña foi un filósofo, poeta, monxe e teólogo francés que procurou facer máis intelixibles os principios da fe a través do razoamento filosófico. Afirmaba que os individuos tiñan dereito a decidir e actuar libremente, sen ser xulgados pola doutrina relixiosa. Polo tanto, a hipótese deste autor centrábase no comportamento moral, aínda que a súa fama é maior pola súa apaixonada relación con Heloísa.

Coñecemos a súa vida persoal grazas a unha autobiografía que escribiu en forma de carta a un amigo: *Historia Calamitatum*, ou *Historia das miñas calamidades*. Aquí centrámonos na súa apaixonada relación epistolar con Heloísa.

Obra

Historia Calamitatum (*Historia de mis Calamidades*) é unha obra autobiográfica en latín de Pedro Abelardo (1079–1142), un pioneiro francés medieval da filosofía escolástica. A obra, escrita en 1132 ou pouco despois, é unha das primeiras obras autobiográficas da Europa occidental medieval, escrita en forma de carta (e como tal está claramente influenciada polas Confesións).

A carta é unha autoanálise extensa e honesta de Abelardo ata os cincuenta e catro anos, e proporciona aos lectores información sobre as súas opinións sobre as mulleres, o coñecemento, a vida monástica, a Igrexa e o Estado combinados e o medio social da época. É especialmente salientable que a obra foi escrita nun momento no que Europa Occidental apenas entrara no mundo da filosofía e céntrase principalmente na súa historia con Heloísa.

Abelardo salienta o perseguido que se sente polos seus colegas ao longo da súa obra. Cita santos e apóstolos, e nun momento dado compara as súas loitas coas de Cristo.

Por qué é importante para a filosofía?

A primeira contribución de Abelardo foi demostrar que os conceptos universais eran elementos coherentes que unían os mundos físico e mental. Eran lóxicos porque empregaban a linguaxe. É dicir, as palabras tiñan que ser comprensibles para a xente.

Polo tanto, o esencial non era o obxecto, senón o significado. Tamén describiu unha especie de procedemento de investigación, onde explicou como a dúbida xeraba a indagación. Cando os individuos preguntaban, podían atopar a verdade.

Con isto, sentou as bases para o desenvolvemento do método escolástico; pero antes de descubrir a verdade, era esencial comprender a composición das palabras, realizar un exame crítico das sagradas escrituras e interpretalas sen vincular a opinión do autor á opinión persoal.

En certo xeito, este filósofo motivou o estudo empírico, xa que propuxo que a observación era vital para analizar os feitos.